

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
E. TANCHEV
fremsat den 17. december 2020¹

Sag C-128/19

**Azienda Sanitaria Provinciale di Catania
mod
Assessorato della Salute della Regione Siciliana,
procesdeltager:
AU**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Corte suprema di cassazione (kassationsdomstol, Italien))

»Statsstøtte – begreberne »eksisterende støtte« og »ny støtte« – forordning (EU) nr. 702/2014 – støtte til omkostningerne ved forebyggelse, bekæmpelse og udryddelse af dyresygdomme og støtte til kompensation for skader forårsaget af disse sygdomme – forordning (EU) nr. 1408/2013 – de minimis-støtte«

1. Tvisten i den foreliggende sag udspringer af en lovforanstaltning vedtaget af regionen Sicilien i 1989, hvorefter der skal udbetales en godtgørelse til ejere af dyr, der blev slået, fordi de var ramt af visse sygdomme. I årenes løb blev denne godtgørelse finansieret flere gange ved hjælp af lovgivning vedtaget af regionen Sicilien. AU, en siciliansk kvægavler, anlagde søgsmål om udbetaling af denne godtgørelse ved de nationale retter på grundlag af regionalloven af 2005, som er den seneste foranstaltning til finansiering af den godtgørelse. Det spørgsmål, der opstår for Domstolen, er, om denne godtgørelse udgør statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, og om den i givet fald er gennemført i strid med artikel 108, stk. 3, TEUF.
2. Vanskeligheden består i, at selv om den oprindelige lovgivning fra 1989 og flere finansieringslove var genstand for en godkendelsesbeslutning fra Europa-Kommissionen, var dette ikke tilfældet for loven fra 2005. Spørgsmålet er derfor, om sidstnævnte lov er omfattet af Kommissionens godkendelse med hensyn til tidligere finansieringslovgivning.
3. Den foreliggende sag giver således Domstolen lejlighed til at give vejledning om begreberne »ny støtte«, der som sådan skal anmeldes til Kommissionen, inden den gennemføres, og »eksisterende støtte«, som ikke er underlagt dette krav, enten fordi den allerede er godkendt, eller (bl.a.) fordi den i begrænset omfang ændrer allerede godkendt støtte.

¹ – Originalsprog: engelsk.

I. Retsforskrifter

A. EU-retten

4. Artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af [artikel 108 TEUF]² bestemmer:

»I denne forordning forstås ved:

[...]

b) »eksisterende støtte«

[...]

ii) godkendt støtte, dvs. støtteordninger og individuel støtte, som er godkendt af Kommissionen eller Rådet

[...]

c) »ny støtte« enhver støtte, dvs. støtteordninger og individuel støtte, som ikke er eksisterende støtte, herunder ændringer i eksisterende støtte

[...]«

B. Italiensk ret

5. Artikel 1 i Siciliens regionallov nr. 12/1989³ har følgende ordlyd:

»1. Ved sanering af kvægbedrifter, der er ramt af tuberkulose, brucellose og leukose, og af fåre- og gedefrifter, der er ramt af brucellose, i henhold til lov nr. 615 af 9. juni 1964, nr. 33 af 23. januar 1968 og nr. 34 af 23. januar 1968, med senere ændringer og tilføjelser, ydes der godtgørelse til ejere af kvæg, der er slagtet og/eller aflivet på grund af tuberkulose, brucellose og leukose, og til ejere af får og geder, der er slagtet og/eller aflivet på grund af brucellose, ud over den godtgørelse, der ydes efter de gældende nationale bestemmelser, i det omfang, der fremgår af tabellen i bilaget til denne lov.

[...]

4. Med samme formål som nævnt i de foregående stykker og for at lette gennemførelsen af saneringsforanstaltninger på kvægbedrifter betales et honorar på 2 000 ITL ud over det, der er fastsat i de gældende nationale bestemmelser, til de praktiserende dyrlæger, der er bemyndiget til at gennemføre de i ministerielt dekret af 1. juni 1968 og af 3. juni 1968 omhandlede foranstaltninger for hvert kontrolleret stykke kvæg. Under alle omstændigheder må den samlede godtgørelse ikke overstige 3 000 ITL.

5. I forbindelse med denne artikel godkendes udgifter på 7 000 mio. ITL for indeværende regnskabsår og 6 000 mio. ITL for hvert af regnskabsårene 1990 og 1991.«

2 – EFT 1999, L 83, s. 1.

3 – Legge Regione Sicila 5 giugno 1989, n. 12 – Interventi per favorire il risanamento e il reintegro degli allevamenti zootecnici colpiti dalla tubercolosi, dalla brucellosi e da altre malattie infettive e diffusive e contributi alle associazioni degli allevatori (Siciliens regionallov nr. 12 af 5.6.1989 om fastsættelse af foranstaltninger til fremme af sanering og genoprettelse af husdyrbrug ramt af tuberkulose, brucellose og andre infektionssygdomme, der har spredt sig, samt bidrag til avlssammenslutninger) (herefter »Siciliens regionallov nr. 12/1989«).

6. I artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005⁴ hedder det:

»Ved forfølgelsen af de formål, der er fastsat i artikel 1 i [Siciliens regionallov nr. 12/1989], i henhold til og i overensstemmelse med artikel 134 i Siciliens regionallov nr. 32 af 23. december 2000, godkendes udgifter på 20 000 000 EUR til dækning af de beløb, som Siciliens lokale sundhedsmyndigheder skal betale til ejere af dyr, der blev slagtet, fordi de var ramt af smitsomme sygdomme i perioden 2000-2006, samt til betaling af honorarer til de praktiserende dyrlæger, der deltog i saneringsaktiviteterne i den pågældende periode. I forbindelse med dette stykke godkendes udgifter på 10 000 000 EUR (prognosebaseenhed 10.3.1.3.2, kapitel 417702) for regnskabsåret 2005. For de efterfølgende regnskabsår træffes der foranstaltninger i henhold til artikel 3, stk. 2, litra i), i regionallov nr. 10 af 27. april 1999, som ændret.«

II. De faktiske omstændigheder i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

7. Kvægavleren AU rejste betalingspåkrav vedrørende den godtgørelse, der oprindeligt var fastsat i artikel 1 i Siciliens regionallov nr. 12/1989 og efterfølgende i artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 for avlere, der var tvunget til at slagte dyr, som var smittet med brucellose.

8. AU anlagde søgsmål ved Giudice unico del Tribunale di Catania (enedommeren ved retten i Catania, Italien) med påstand om, at Azienda Sanitaria Provinciale di Catania (herefter »ASPC«) tilpligtes at betale et beløb på 11 930,08 EUR i godtgørelse for slagtning af dyr, der var ramt af smitsomme sygdomme. Ved kendelse nr. 81/08 tog Giudice unico del Tribunale di Catania (enedommeren ved retten i Catania) begæringen til følge.

9. Den 21. april 2008 rejste ASPC indsigelse mod kendelse nr. 81/08 ved Giudice unico del Tribunale di Catania (enedommeren ved retten i Catania). Ved dom nr. 2141/2011 af 3./8. juni 2011 tog Giudice unico del Tribunale di Catania (enedommeren ved retten i Catania) indsigelsen til følge og ophævede kendelse nr. 81/08.

10. Den 23. juli 2012 iværksatte AU en appel ved Corte d'appello di Catania (appeldomstolen i Catania, Italien) med påstand om ophævelse af dom nr. 2141/2011. Ved dom nr. 1469/2013 af 24. juli 2013 tog Corte d'appello di Catania (appeldomstolen i Catania) appellen til følge og omgjorde dom nr. 2141/2011, hvorved den forkastede ASPC's påstand om ophævelse af kendelse nr. 81/08.

11. ASPC har for Corte d'appello di Catania (appeldomstolen i Catania) bl.a. gjort gældende, at den godtgørelse, der er fastsat i artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005, udgør statsstøtte, som ikke kunne gennemføres, før Kommissionen havde erklæret den forenelig med det indre marked, hvilket den ikke havde gjort. Corte d'appello di Catania (appeldomstolen i Catania) forkastede dette argument med den begrundelse for det første, at Kommissionen ved beslutning af 11. december 2002⁵ havde vurderet foreneligheden med det indre marked af regionallove, som i årenes løb frem til 1997 finansierede den foranstaltning, der var fastsat i den materielle bestemmelse i artikel 1 i Siciliens regionallov nr. 12/1989, dvs. artikel 11 i Siciliens regionallov nr. 40/1997⁶ og artikel 7 i Siciliens

4 – Legge Regione Sicilia 22 dicembre 2005, n. 19 – Misure finanziarie urgenti e variazioni al bilancio della Regione per l'esercizio finanziario 2005. Disposizioni varie (Siciliens regionallov nr. 19 af 22.12.2005 om fastsættelse af finansielle hasteforanstaltninger og om ændring af regionens budget for regnskabsåret 2005. Diverse bestemmelser) (herefter »Siciliens regionallov nr. 19/2005«).

5 – Kommissionens beslutning af 11.12.2002 om statsstøtte NN 37/98 (tidligere N 808/97) og NN 138/02 – Italien (Sicilien) – Støtte som følge af epizootiske sygdomme: Artikel 11 i regionallov nr. 40/1997 »Ændringer af regionens balance og det statslige skovagenturs balance for regnskabsåret 1997 – ændring af artikel 49 i regionallov nr. 30 af 7.8.1997« (støtte NN 37/98) og artikel 7 i regionallov nr. 22/1999 »Hasteindgreb for landbrugssektoren« (støtte N 138/02) (C(2002) 4786) (herefter »beslutningen af 2002«).

6 – Legge Regione Sicilia 7 novembre 1997, n. 40 – Variazioni al bilancio della Regione ed al bilancio dell'Azienda delle foreste demaniali della regione siciliana per l'anno finanziario 1997 – Assestamento. Modifica dell'articolo 49 della legge regionale 7 agosto 1997, n. 30 (Siciliens regionallov nr. 40 af 7.11.1997 om ændring af det regionale budget og budgettet for Siciliens regionale agentur for offentlige skove for regnskabsåret 1997 – ændring af artikel 49 i regionallov nr. 30 af 7.8.1997) (herefter »Siciliens regionallov nr. 40/1997«).

regionallov nr. 22/1999⁷, og for det andet, at Kommissionens konstatering i denne beslutning af, at sådanne regionallove var forenelige med det indre marked, også omfattede artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005, som ligeledes finansierede den foranstaltning, der fremgår af artikel 1 i Siciliens regionallov nr. 12/1989.

12. Den 7. marts 2014 iværksatte ASPC kassationsanke til prøvelse af dommen afsagt af Corte d'appello di Catania (appeldomstolen i Catania) ved Corte suprema di cassazione (kassationsdomstol, Italien).

13. Corte suprema di cassazione (kassationsdomstol) har besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

- »1) [På grundlag af artikel 107 TEUF og 108 TEUF og »EF-rammebestemmelser for statsstøtte i landbrugssektoren«⁸, u]dgør bestemmelsen i artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. [19/2005,] dvs. »for at forfølge formålene i artikel 1 i [Siciliens regionallov nr. 12/1989], i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 134 i regionallov nr. 32 af 23. december 2000, godkendes en udgift på 20 000 000 EUR til dækning af de beløb, som Siciliens lokale sundhedsmyndigheder skal betale til ejerne af dyr, der blev slagtet, fordi de var ramt af infektionssygdomme, der [havde spredt] sig, i perioden mellem 2000 og 2006, samt til dækning med hensyn til samme år af honorarer til de praktiserende dyrlæger, der deltog i saneringsaktiviteterne. [I forbindelse med] dette stykke godkendes for regnskabsåret 2005 en udgift på 10 000 000 EUR (prognosebaseenhed 10.3.1.3.2, kapitel 417702). Med hensyn til de efterfølgende regnskabsår anvendes artikel 3, stk. 2, litra i), i regionallov nr. 10 af 27. april 1999 med senere ændringer og tilføjelser« [...] [,] statsstøtte, der fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner?«
- 2) Selv om bestemmelsen i artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. [19/2005,] dvs. »for at forfølge formålene i artikel 1 i Siciliens regionallov nr. [12/1989], i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 134 i regionallov nr. 32 af 23. december 2000, godkendes en udgift på 20 000 000 EUR til dækning af de beløb, som Siciliens lokale sundhedsmyndigheder skal betale til ejerne af de dyr, der blev slagtet, fordi de var ramt af infektionssygdomme, der spredte sig i perioden mellem 2000 og 2006, samt til dækning med hensyn til samme år af honorarer til de praktiserende dyrlæger, der deltog i saneringsaktiviteterne. [I forbindelse med dette stykke] godkendes for regnskabsåret 2005 en udgift på 10 000 000 EUR (prognosebaseenhed 10.3.1.3.2, kapitel 417702). Med hensyn til de efterfølgende regnskabsår anvendes artikel 3, stk. 2, litra i), i regionallov nr. 10 af 27. april 1999 med senere ændringer og tilføjelser«[, i princippet kan udgøre statsstøtte, der fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, kan den da imidlertid være forenelig med [artikel 107 TEUF og 108 TEUF], hvis der tages højde for de omstændigheder, som foranledigede [Kommissionen] til ved [beslutningen af 2002] at konkludere, at bestemmelser med lignende indhold i artikel 11 i Siciliens regionallov nr. 40/1997 og artikel 7 i regionallov nr. 22/1999 var forenelige med [artikel 107 TEUF og 108 TEUF], såfremt betingelserne i [EF-rammebestemmelser for statsstøtte i landbrugssektoren] var opfyldt?«

14. ASPC, Den Italienske Republik og Kommissionen har indgivet skriftlige indlæg. På grund af COVID-19-pandemien blev det retsmøde, der var planlagt til den 30. april 2020, aflyst. De spørgsmål til mundtlig besvarelse, der var blevet stillet parterne forud for retsmødet, blev i stedet ændret til spørgsmål til skriftlig besvarelse rettet til de berørte, der er omfattet af artikel 23 i statutten for Den

7 – Legge Regione Sicilia 28 settembre 1999, n. 22 – Interventi urgenti per il settore agricolo (Siciliens regionallov nr. 22 af 28.9.1999 om hasteindgreb i landbrugssektoren) (herefter »Siciliens regionallov nr. 22/1999«).

8 – EFT 2000, C 232, s. 17.

Europæiske Unions Domstol. I øvrigt er Den Italienske Republik som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til procesreglementets artikel 62, stk. 1, blevet opfordret til at besvare supplerende spørgsmål. ASPC, Den Italienske Republik og Kommissionen har besvaret disse spørgsmål inden for den af Domstolen fastsatte frist.

III. Bedømmelse

15. Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om den godtgørelse, der er fastsat i artikel 1 i Siciliens regionallov nr. 12/1989 til fordel for ejere af dyr, der blev slagtet, fordi de var ramt af visse smitsomme sygdomme (herefter »den omtvistede godtgørelse«), og som er finansieret ved artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005, udgør statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

16. Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005, såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal anses for at være »forenelig med [artikel 107 TEUF og 108 TEUF], hvis der tages højde for de omstændigheder, som foranledigede [Kommissionen] til ved [beslutningen af 2002] at konkludere, at bestemmelser med lignende indhold i artikel 11 i Siciliens regionallov nr. 40/1997 og artikel 7 i regionallov nr. 22/1999 var forenelige med [artikel 107 TEUF og 108 TEUF] [...]«⁹.

17. I overensstemmelse med Domstolens anmodning vil jeg i dette forslag til afgørelse begrænse mig til at undersøge det andet præjudicielle spørgsmål. Jeg lægger således til grund for de følgende overvejelser, at den omtvistede godtgørelse udgør statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

A. Domstolens kompetence til at besvare det andet præjudicielle spørgsmål

18. Kommissionen har gjort gældende, at det andet præjudicielle spørgsmål ikke kan antages til realitetsbehandling, idet Domstolen ikke har kompetence til at tage stilling til støtteforanstaltningernes forenelighed med det indre marked.

19. Jeg mener, at Domstolen har kompetence til at besvare det andet spørgsmål.

20. Det følger ganske vist af fast retspraksis, at Domstolen ikke har kompetence til at udtale sig om en statsstøttes eller en støtteordnings forenelighed med det indre marked, idet denne vurdering henhører under Kommissionens enekompetence, der er underlagt Unionens retsinstansers efterprøvelse¹⁰.

21. Det forekommer mig imidlertid, at den forelæggende ret med sit andet spørgsmål, således som det er gengivet i punkt 16 ovenfor, ikke har anmodet Domstolen om at tage stilling til, om den omtvistede godtgørelse er forenelig med det indre marked. Jeg understreger, at den forelæggende ret selv har fastslået i forelæggelsesafgørelsen, at »det ikke tilkommer den nationale ret at træffe afgørelse om [den omtvistede godtgørelses] forenelighed med [det indre marked], idet denne vurdering [...] henhører under Kommissionens enekompetence«.

9 – Jeg bemærker, at artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005, hvis forenelighed med artikel 107 TEUF og 108 TEUF er genstand for det første og det andet præjudicielle spørgsmål, finansierer ikke blot den omtvistede godtgørelse, men også det honorar, der betales til de praktiserende dyrlæger, der deltager i saneringsaktiviteterne, som fastsat i artikel 1 i Siciliens regionallov nr. 12/1989. Tvisten i hovedsagen vedrører imidlertid kun den omtvistede godtgørelse, som AU har gjort krav på. Den vedrører ikke betaling af honoraret til dyrlægerne. Jeg vil derfor kun undersøge, om artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 er forenelig med artikel 107 TEUF og 108 TEUF, for så vidt som den vedrører udbetalingen af den omtvistede godtgørelse til AU.

10 – Dom af 10.6.2010, Fallimento Traghetti del Mediterraneo (C-140/09, EU:C:2010:335, præmis 22), af 16.7.2015, BVVG (C-39/14, EU:C:2015:470, præmis 19), og af 19.12.2019, Arriva Italia m.fl. (C-385/18, EU:C:2019:1121, præmis 83).

22. Henset til henvisningen til beslutningen af 2002 i det andet spørgsmål forekommer det mig, at den forelæggende ret snarere ønsker fastlagt, om artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 er omfattet af beslutningen af 2002, hvorved denne foranstaltning ikke skulle anmeldes og godkendes af Kommissionen, før den blev gennemført.

23. Jeg bemærker i denne forbindelse, at proceduren inden for ordningen for kontrol med statsstøtte er forskellig alt efter, om der er tale om »eksisterende« støtte – hvilket, således som det vil fremgå nedenfor, ville være tilfældet med den omtvistede godtgørelse, såfremt den kan anses for at være omfattet af beslutningen af 2002 – eller »ny« støtte. Ganske vist skal ny støtte i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF anmeldes rettidigt til Kommissionen og kan ikke gennemføres, før Kommissionen har vedtaget en endelig afgørelse, men eksisterende støtte kan i henhold til artikel 108, stk. 1, TEUF lovligt gennemføres, så længe Kommissionen ikke har fastslået dens uforenelighed. I modsætning til ny støtte gælder der således ikke noget krav om at anmelde eksisterende støtte til Kommissionen¹¹.

24. Det forekommer mig derfor, at den forelæggende ret med sit andet spørgsmål nærmere bestemt ønsker oplyst, om artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 udgør eksisterende støtte som omhandlet i artikel 1, litra b), i forordning nr. 659/1999, eftersom tilsvarende bestemmelser tidligere er blevet godkendt i beslutningen af 2002.

25. I modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, kan Domstolen ifølge praksis vejlede den forelæggende ret med hensyn til fortolkningen af EU-retten for at gøre det muligt for den at afgøre, om en national foranstaltning udgør eksisterende støtte eller ny støtte¹².

26. Jeg konkluderer, at Domstolen har kompetence til at besvare det andet præjudicielle spørgsmål.

B. Vurdering af det andet præjudicielle spørgsmål

27. Jeg vil nedenfor for det første undersøge, om artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 udgør eksisterende støtte, der som sådan ikke skal anmeldes, inden den gennemføres. Eftersom dette efter min opfattelse ikke er tilfældet, vil jeg for det andet undersøge, om denne foranstaltning, således som den italienske regering har gjort gældende, alligevel er fritaget for anmeldelsespligten i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF med den begrundelse, at den er omfattet af gruppefritagelsen i henhold til Kommissionens forordning (EU) nr. 702/2014¹³, eller om godtgørelsen, som Kommissionen har foreslået, kan fritages for den samme forpligtelse, fordi den udgør de minimis-støtte som omhandlet i Kommissionens forordning (EU) nr. 1408/2013¹⁴.

11 – Dom af 18.7.2013, P (C-6/12, EU:C:2013:525, præmis 36), af 19.3.2015, OTP Bank (C-672/13, EU:C:2015:185, præmis 35), af 26.10.2016, DEI mod Kommissionen (C-590/14 P, EU:C:2016:797, præmis 45), af 27.6.2017, Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania (C-74/16, EU:C:2017:496, præmis 86), og af 20.9.2018, Carrefour Hypermarchés m.fl. (C-510/16, EU:C:2018:751, præmis 25). Jf. ligeledes generaladvokat Sharpstons forslag til afgørelse P (C-6/12, EU:C:2013:69, punkt 22-26 og 35) og generaladvokat Wahls forslag til afgørelse Fallimento Traghetti del Mediterraneo (C-387/17, EU:C:2018:712, punkt 37-41).

12 – Dom af 13.12.2018, Rittinger m.fl. (C-492/17, EU:C:2018:1019, præmis 43).

13 – Forordning af 25.6.2014 om forenelighed med det indre marked efter artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde af visse kategorier af støtte i landbrugs- og skovbrugssektoren og i landdistrikter (EUT 2014, L 193, s. 1).

14 – Forordning af 18.12.2013 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på de minimis-støtte i landbrugssektoren (EUT 2013, L 352, s. 9).

1. Udgør artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 eksisterende støtte?

28. ASPC har anført, at artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 er uforenelig med artikel 107 TEUF og 108 TEUF. Ifølge ASPC er det, for det første fordi denne foranstaltning ikke er blevet anmeldt til Kommissionen, for det andet fordi Kommissionen i beslutningen af 2002 har konstateret, at tilsvarende foranstaltninger var blevet gennemført i strid med artikel 108, stk. 3, TEUF, for det tredje fordi beslutningen af 2002 er bindende for de nationale domstole.

29. Den italienske regering har gjort gældende, at artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 skal anses for at være forenelig med artikel 107 TEUF og 108 TEUF. Den italienske regering er af den opfattelse, at denne lovgivning opfylder de betingelser, der er fastsat i artikel 26 i forordning nr. 702/2014, hvorved den er fritaget for anmeldelsespligten i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF. Den pågældende lovgivning bør anses for forenelig med det indre marked, henset til Kommissionens konstatering i beslutningen af 2002 af, at lignende foranstaltninger var omfattet af anvendelsesområdet for artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF. Denne konstatering bør bekræftes for så vidt angår artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005.

30. Kommissionen har ikke indgivet indlæg vedrørende fordelene ved det andet spørgsmål, som efter dens opfattelse ikke kan antages til realitetsbehandling.

31. Det er min opfattelse, at selv om de foranstaltninger, der blev vurderet i beslutningen af 2002, udgør eksisterende støtte, udgør artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 en ændring af sådanne foranstaltninger, som ikke er af rent formel eller administrativ art, således at den skal betragtes som ny støtte, der som sådan skal anmeldes, inden den gennemføres.

32. Som nævnt i punkt 23 ovenfor er det fastslået, at klassifikationen af en statsstøtteforanstaltning som eksisterende eller ny støtte har væsentlige konsekvenser for dens processuelle behandling.

33. Ifølge artikel 108, stk. 3, TEUF skal ny støtte anmeldes til og godkendes af Kommissionen, inden den gennemføres. Tildeling af ny støtte uden Kommissionens godkendelse er ulovlig. I så fald skal Kommissionen undersøge, om den pågældende støtte er forenelig med det indre marked, og såfremt den finder, at den ikke er forenelig, kræver Kommissionen tilbagebetaling af støtten, medmindre dette ville være i modstrid med et generelt princip i EU-retten¹⁵. I tilfælde af en tilsidesættelse af artikel 108, stk. 3, TEUF påhviler det således de nationale retter at drage samtlige konsekvenser heraf i henhold til national ret, både for så vidt angår gyldigheden af de retsakter, som gennemfører støtteforanstaltningerne, og tilbagesøgning af den økonomiske støtte, der er tildelt under tilsidesættelse af denne bestemmelse¹⁶.

34. Hvad angår eksisterende støtte følger det af artikel 108, stk. 1, TEUF, at hvis Kommissionen finder, at en eksisterende støtteordning ikke eller ikke længere er forenelig med det indre marked, foreslår den den pågældende medlemsstat passende foranstaltninger, såsom ændring eller ophævelse af denne ordning. Hvis medlemsstaten accepterer disse foranstaltninger, er den forpligtet til at gennemføre dem. Hvis medlemsstaten ikke accepterer de foreslåede foranstaltninger, kan Kommissionen indlede den formelle undersøgelsesprocedure¹⁷. Følgelig kræver eksisterende støtte ikke anmeldelse, og den kan gennemføres lovligt, indtil Kommissionen finder, at den er uforenelig med det indre marked¹⁸.

15 – Jf. artikel 1, litra f), og artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 659/1999.

16 – Dom af 11.11.2015, Klausner Holz Niedersachsen (C-505/14, EU:C:2015:742, præmis 24, 26 og 46), af 5.3.2019, Eesti Pagar (C-349/17, EU:C:2019:172, præmis 89, 92 og 95), og af 19.12.2019, Arriva Italia m.fl. (C-385/18, EU:C:2019:1121, præmis 84, 87 og 88).

17 – Jf. artikel 17-19 i forordning nr. 659/1999.

18 – Jf. den i fodnote 11 ovenfor nævnte retspraksis.

35. Selv om begrebet eksisterende støtte nævnes i artikel 108, stk. 1, TEUF, er det ikke defineret i denne bestemmelse. Der må derfor henvises til definitionerne i den afledte ret, dvs. forordning nr. 659/1999.

36. Ifølge artikel 1, litra b), i forordning nr. 659/1999 udgør eksisterende støtte bl.a. »godkendt støtte«, dvs. »støtteordninger og individuel støtte, som er godkendt af Kommissionen eller Rådet« [nr. ii) i denne bestemmelse]¹⁹.

37. I henhold til artikel 1, litra c), i forordning nr. 659/1999 defineres »ny støtte« som »enhver støtte [...], som ikke er eksisterende støtte, herunder ændringer i eksisterende støtte«. En ændring i eksisterende støtte defineres i artikel 4, stk. 1, i Kommissionens forordning (EF) nr. 794/2004²⁰ som »enhver ændring, der ikke er af rent formel eller administrativ art, der ikke kan påvirke vurderingen af støtteforanstaltningens forenelighed med [det indre marked]«.

38. I artikel 4, stk. 1, andet punktum, i forordning nr. 794/2004 anføres det, at »en stigning i det oprindelige budget for en eksisterende støtteordning på op til 20% [betragtes] ikke som en ændring i eksisterende støtte«. I henhold til samme forordnings artikel 4, stk. 2, udgør forøgelser af budgettet for en godkendt støtteordning på over 20% ændringer, der skal anmeldes til Kommissionen.

39. Ifølge retspraksis anses følgende foranstaltninger for at være ændringer af eksisterende støtte, der ikke er af rent formel eller administrativ art, og som derfor udgør ny støtte: udvidelse (eller indsnævring) af kredsen af støttemodtagere i en godkendt støtteordning, forlængelse af ordningens varighed eller (med forbehold af grænsen på 20% nævnt i det foregående punkt) forøgelser af det budget, der er afsat til ordningen²¹.

40. For så vidt angår støttemodtagere under den godkendte støtteordning har Domstolen anset følgende for ny støtte: en ændring af kriterierne for at identificere modtagere af godtgørelse af energiafgifter (tidligere kun virksomheder, der beskæftiger sig med produktion af materielle goder, og derefter også leverandører af tjenesteydelser)²², udvidelse af en støtteordning for nedsættelse af sociale bidrag i Mezzogiorno (Italien) til at omfatte erhvervsdrivende i Venedig og Chioggia (Italien)²³ og begrænsningen af det personelle anvendelsesområde for den skatteordning, der finder anvendelse på professionelle sportsklubber (tidligere en hvilken som helst klub og derefter kun de fire professionelle sportsklubber med en positiv økonomisk saldo i det foregående regnskabsår)²⁴.

19 – Henset til den forelæggende rets fremhævelse af beslutningen af 2002 vil jeg begrænse mig til at undersøge, om artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 udgør eksisterende støtte som omhandlet i artikel 1, litra b), nr. ii), i forordning nr. 659/1999. Jeg vil således ikke undersøge, om denne lovgivning er omfattet af den pågældende bestemmelse nr. iv), hvorefter en støtte »anses for eksisterende« ved udløbet af den tiårige forældelsesfrist for Kommissionens tilbagesøgning heraf, der er fastsat i samme forordnings artikel 15. Spørgsmålet om, hvorvidt en eventuel godtgørelse, der udbetales til AU, kan »anses for eksisterende«, er således ikke blevet rejst i begrundelsen for anmodningen om præjudiciel afgørelse eller i parternes skriftlige indlæg. Uafhængigt af det anvendelsesområde, som artikel 15 i forordning nr. 659/1999 bør tillægges, når den påberåbes ved de nationale retter (jf. i denne retning dom af 26.4.2018, ANGED, C-233/16, EU:C:2018:280, præmis 80, af 23.1.2019, Fallimento Traghetti del Mediterraneo, C-387/17, EU:C:2019:51, præmis 62, og af 30.4.2002, Government of Gibraltar mod Kommissionen, T-195/01 og T-207/01, EU:T:2002:111, præmis 130), gør de få oplysninger, der er tilgængelige i sagsakterne, det således ikke muligt at afgøre, om denne frist er udløbet i den foreliggende sag (jf. fodnote 49 nedenfor).

20 – Forordning af 21.4.2004 om gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EUT 2004, L 140, s. 1).

21 – Jf. ligeledes, for så vidt angår tilsidesættelse af en betingelse i Kommissionens erklæring om forenelighed (nemlig kravet om, at ansøgningen om støtte til et investeringsprojekt skal indsendes, inden projektet iværksættes), dom af 13.6.2013, HGA m.fl. mod Kommissionen (C-630/11 P – C-633/11 P, EU:C:2013:387, præmis 93-95).

22 – Dom af 14.11.2019, Dilly's Wellnesshotel (C-585/17, EU:C:2019:969, præmis 51 og 61). Jf. ligeledes dom af 18.7.2013, P (C-6/12, EU:C:2013:525, præmis 47).

23 – Dom af 28.11.2008, Hotel Cipriani m.fl. mod Kommissionen (T-254/00, T-270/00 og T-277/00, EU:T:2008:537, præmis 361 og 362), stadfæstet efter appel ved dom af 9.6.2011, Comitato »Venezia vuole vivere« m.fl. mod Kommissionen (C-71/09 P, C-73/09 P og C-76/09 P, EU:C:2011:368).

24 – Dom af 26.2.2019, Athletic Club mod Kommissionen (T-679/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:112, præmis 98-102). Grunden til, at denne begrænsning af det personelle anvendelsesområde for den eksisterende støtteordning blev anset for en ændring, der ikke var af rent formel eller administrativ art, var, at den indførte en skattemæssig differentiering inden for den professionelle sportssektor. Denne differentiering kan have betydning for vurderingen af, om denne støtte er forenelig med det indre marked, eftersom den hindrer, at den spanske regering på overbevisende måde kan påberåbe sig målet om at fremme sporten.

41. Hvad angår tidsmæssige forlængelser af en godkendt støtteordning kan der f.eks. henvises til dom af 9. september 2009, *Diputación Foral de Vizcaya m.fl. mod Kommissionen* (T-227/01 – T-229/01, T-265/01, T-266/01 og T-270/01, EU:T:2009:315, præmis 232-234), stadfæstet efter appel²⁵, hvorved Retten fastslog, at ændringen for det første af varigheden af de eksisterende skattefradrag, for det andet af betingelserne for berettigelse hertil (og dermed af antallet af støttemodtagere) og for det tredje af afgiftsgrundlaget og af procentdelen af disse fradrag blev betragtet som ny støtte. Tilsvarende har Domstolen fastslået, at forlængelsen med 14 måneder af anvendelsen af den fordelagtige elpris, der var resultatet af en foreløbig kendelse fra en national ret, udgjorde ny støtte²⁶.

42. Hvad angår budgetmæssige forøgelse for en godkendt støtteordning bør det bemærkes, at begrebet »budgettet for en [...] støtteordning« som omhandlet i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 794/2004 ifølge retspraksis ikke kan anses for at være begrænset til det støttebeløb, der rent faktisk tildeles. Dette begreb skal derimod fortolkes således, at det omfatter de budgetmæssige midler, dvs. de beløb, som det organ, der varetager tildelingen af den pågældende støtte, råder over med henblik på denne tildeling, som anmeldt af den pågældende medlemsstat til Kommissionen og som godkendt af sidstnævnte²⁷.

43. Domstolen har således fastslået, at følgende foranstaltninger udgør ændringer, der ikke er af rent formel eller administrativ art: en forhøjelse af budgettet for en godkendt støtteordning på over 50% (kombineret med en toårig forlængelse af den pågældende ordning)²⁸, en forøgelse af det budget, der var anmeldt til den godkendte støtteordning, nemlig 10 mio. EUR, med yderligere 10 mio. EUR²⁹ og en stigning af provenuet fra de afgifter, der finansierer flere støtteordninger, i forhold til de prognoser, der var blevet anmeldt til Kommissionen (medmindre stigningen ikke overstiger tærsklen på 20% i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 794/2004)³⁰. Derimod blev det fastslået, at en ændring af finansieringsordningen for offentlig radio- og TV-virksomhed i en medlemsstat, hvorved et radio- og TV-gebyr, der skulle betales som følge af besiddelsen af et modtagerapparat, blev erstattet med et radio- og TV-bidrag, ikke udgjorde en ændring af eksisterende støtte. Domstolen bemærkede, at erstatningen af radio- og TV-gebyret med radio- og TV-bidraget ikke indebar en væsentlig stigning i den kompensation, som de offentlige radio- og TV-selskaber modtog³¹.

44. Som nævnt i punkt 11 ovenfor har Kommissionen i den foreliggende sag ved beslutningen af 2002 besluttet ikke at gøre indsigelse mod artikel 11 i Siciliens regionallov nr. 40/1997 eller artikel 7 i Siciliens regionallov nr. 22/1999 (herefter »foranstaltningerne af 1997 og 1999«).

45. Det skal præciseres, at foranstaltningerne af 1997 og 1999 havde til formål at finansiere den godtgørelse, der er fastsat i artikel 1 i Siciliens regionallov nr. 12/1989. Foranstaltningerne indeholder en udtrykkelig henvisning til denne bestemmelse. Artikel 11 i Siciliens regionallov nr. 40/1997 godkendte udgifter på 16 mia. italienske lire (ITL) til betaling af skyldig godtgørelse med hensyn til

25 – Ved dom af 28.7.2011, *Diputación Foral de Vizcaya m.fl. mod Kommissionen* (C-471/09 P – C-473/09 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2011:521).

26 – Dom af 26.10.2016, *DEI mod Kommissionen* (C-590/14 P, EU:C:2016:797, præmis 58 og 59). Jf. ligeledes dom af 4.12.2013, *Kommissionen mod Rådet* (C-111/10, EU:C:2013:785, præmis 58), og af 20.3.2014, *Rousse Industry mod Kommissionen* (C-271/13 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:175, præmis 30-39).

27 – Dom af 20.9.2018, *Carrefour Hypermarchés m.fl.* (C-510/16, EU:C:2018:751, præmis 34).

28 – Dom af 20.5.2010, *Todaro Nunziatina & C.* (C-138/09, EU:C:2010:291, præmis 47).

29 – Dom af 3.2.2011, *Cantiere navale De Poli mod Kommissionen* (T-584/08, EU:T:2011:26, præmis 65), stadfæstet efter appel ved kendelse af 22.3.2012, *Cantiere navale De Poli mod Kommissionen* (C-167/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2012:164).

30 – Dom af 20.9.2018, *Carrefour Hypermarchés m.fl.* (C-510/16, EU:C:2018:751, præmis 39-41, 50 og 53).

31 – Dom af 13.12.2018, *Rittinger m.fl.* (C-492/17, EU:C:2018:1019, præmis 63-67). Hvad angår foranstaltninger, der ikke blev anset for at være eksisterende støtte, henvises der også til dom af 9.8.1994, *Namur-Les assurances du crédit* (C-44/93, EU:C:1994:311, præmis 28, 29 og 35), som vedrørte udvidelsen af aktivitetsområdet for en offentlig virksomhed, der modtog støtte, og af 17.6.1999, *Piaggio* (C-295/97, EU:C:1999:313, præmis 45-47), hvori Domstolen fastslog, at den omstændighed alene, at Kommissionen i en forholdsvis lang periode ikke har indledt en undersøgelse af en statslig foranstaltning, ikke i sig selv kan give denne foranstaltning objektiv karakter af eksisterende støtte.

dyr, der blev slagtet i 1993, 1994, 1995, 1996 og 1997³². Artikel 7 i Siciliens regionallov nr. 22/1999 godkendte yderligere udgifter på 20 mia. ITL til samme formål³³. Jeg understreger, at foranstaltningerne af 1997 og 1999 – på grundlag af de sagsakter, Domstolen er i besiddelse af – ikke på nogen måde synes at have påvirket retten til godtgørelse eller godtgørelsens karakteristika, som defineret i artikel 1 i Siciliens regionallov nr. 12/1989.

46. I beslutningen af 2002 betragtede Kommissionen foranstaltningerne af 1997 og 1999 som statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Denne støtte var imidlertid forenelig med det indre marked, fordi den opfyldte de fire betingelser, der er fastsat i afsnit 11.4.2-11.4.5 i EF-rammebestemmelserne for statsstøtte i landbrugssektoren³⁴. For det første har de italienske myndigheder med hensyn til beslutningen af 2002 gjort gældende, at de sygdomme, der lå til grund for foranstaltningerne af 1997 og 1999, nemlig tuberkulose, brucellose og leukose, gav anledning til bekymring hos de offentlige myndigheder, og at de var en del af de nationale rammebestemmelser, der havde til formål at forebygge, bekæmpe og udrydde disse sygdomme. For det andet fremgår det, ifølge de italienske myndigheder, af beslutningen af 2002, at foranstaltningerne af 1997 og 1999 havde såvel præventive som kompenserende formål. For det tredje fremgår det, igen efter de italienske myndigheders opfattelse, af denne beslutning, at foranstaltningerne af 1997 og 1999 var forenelige med formålene med og bestemmelserne i Unionens veterinærlovgivning. For det fjerde har de italienske myndigheder med hensyn til beslutningen af 2002 understreget, at støttetildelingen i medfør af foranstaltningerne af 1997 og 1999 ville dække 50% af de skader, som avlerne havde lidt, mens en forhøjelse på 30% (for kvæg) eller 50% (for får og geder) ville være dækket af en godtgørelse ydet i henhold til nationale, ikke regionale, foranstaltninger. Således ville 80% af kvægavlernes tab og 100% af fåre- og gedeavlernes tab være dækket. I beslutningen af 2002 bemærkes det endvidere, efter de italienske myndigheders opfattelse, at der kun er risiko for overkompensering for ældre dyr af lille genetisk værdi. Henset hertil har Kommissionen bemærket, at en vis grad af overkompensation var acceptabel i individuelle tilfælde, hvor den nævnte overkompensering fulgte af kravet om administrativ forenkling ved behandling af tusindvis af individuelle ansøgninger.

47. Selv om Kommissionen har beklaget, at foranstaltningerne af 1997 og 1999 var blevet gennemført i strid med artikel 108, stk. 3, TEUF³⁵, har den følgelig konkluderet, at de var omfattet af anvendelsesområdet for artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF og derfor forenelige med det indre marked.

48. Det følger heraf, at foranstaltningerne af 1997 og 1999 bør anses for en godkendt støtteordning og dermed for eksisterende støtte som omhandlet i artikel 1, litra b), nr. ii), i forordning nr. 659/1999.

49. Det skal derfor undersøges, om artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 udgør en ændring af foranstaltningerne af 1997 og 1999, som ikke er af rent formel eller administrativ art som omhandlet i artikel 1, litra c), i forordning nr. 659/1999 og artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 794/2004.

50. Det bør bemærkes, at ifølge retspraksis, for så vidt angår undtagelser fra det almindelige princip om statsstøttes uforenelighed med det indre marked, der er fastsat i artikel 107, stk. 1, TEUF, skal Kommissionens afgørelser om godkendelse af en støtteordning fortolkes strengt³⁶.

32 – Artikel 11 i Siciliens regionallov nr. 40/1997 bestemmer, at »i forbindelse med forfølgelsen af de mål, der er fastsat i artikel 1 i Siciliens regionallov nr. 12/1989, med senere ændringer og tilføjelser, godkendes udgifter på 16 mia. ITL til betaling af de beløb, som Siciliens lokale sundhedsmyndigheder skylder ejere af dyr, der er slagtet, fordi de blev ramt af tuberkulose, brucellose, leukose og andre smitsomme sygdomme i årene 1993, 1994, 1995, 1996 og 1997, samt for betaling af honorarer til de praktiserende dyrlæger, der deltog i saneringsaktiviteter i de pågældende år«.

33 – Artikel 7 i Siciliens regionallov nr. 22/1999 godkendte »for regnskabsåret 1999 udgifter på 20 mia. ITL til de formål, der er fastsat i artikel 11 i Siciliens regionallov nr. 40/1997«.

34 – Jf. fodnote 8 ovenfor.

35 – Artikel 11 i Siciliens regionallov nr. 40/1997 blev anmeldt til Kommissionen, inden den blev vedtaget, men trådte i kraft inden vedtagelsen af beslutningen af 2002.

36 – Dom af 20.9.2018, Carrefour Hypermarchés m.fl. (C-510/16, EU:C:2018:751, præmis 37).

51. Efter min opfattelse udgør artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 en ændring af den støtteordning, der blev godkendt ved beslutningen af 2002, og som ikke er af rent formel eller administrativ art.

52. Artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 har nemlig til formål at finansiere den godtgørelse, der er fastsat i artikel 1 i Siciliens regionallov nr. 12/1989, som den udtrykkeligt henviser til. Med henblik herpå godkender den udgifter på 20 mio. EUR for dyr, der blev slagtet mellem 2000 og 2006. Med forbehold af den forelæggende rets efterprøvelse og tilsvarende af foranstaltningerne af 1997 og 1999³⁷ synes artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 ikke at have indvirkning på retten til den omtvistede godtgørelse eller på dens karakteristika.

53. Det følger heraf, at artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 for det første har til formål at give mulighed for en forhøjelse af den omtvistede godtgørelse (til ejere af dyr, der blev slagtet mellem 2000 og 2006, mens foranstaltningerne af 1997 og 1999 kun fandt anvendelse med hensyn til dyr, der blev slagtet mellem 1993 og 1997), og for det andet at forøge det budget, der var afsat til denne godtgørelse (med 20 mio. EUR, mens foranstaltningerne af 1997 og 1999 godkendte udgifter på 36 mia. ITL eller ca. 18 592 448 EUR)³⁸.

54. Forøgelsen af det budget, der er afsat til støtteordningen, som gengivet i beslutningen af 2002, synes således at være væsentligt højere end den tærskel på 20%, der er fastsat i artikel 4, stk. 1 og 2, i forordning nr. 794/2004³⁹. Dette er naturligvis med forbehold for den forelæggende rets efterprøvelse. Såfremt denne ret bekræfter, at en sådan forhøjelse overstiger tærsklen på 20%, følger det heraf, at artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 ikke udgør en ændring af rent formel eller administrativ art af den ordning, der blev godkendt ved beslutningen af 2002. Det ville være så meget desto mere rigtigt, da forhøjelsen af det budget, der er afsat til den eksisterende støtteordning, kombineres med en forlængelse på seks år af nævnte ordning. Det følger ligeledes af den retspraksis, der er nævnt i punkt 41-43 ovenfor.

55. Jeg bemærker endvidere, at foranstaltninger svarende til artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 og foranstaltningerne af 1997 og 1999, dvs. foranstaltninger, der har til formål at finansiere den godtgørelse, der er fastsat i artikel 1 i Siciliens regionallov nr. 12/1989, blev anmeldt til Kommissionen, som besluttede ikke at gøre indsigelse mod dem. Ifølge oplysningerne i beslutningen af 2002⁴⁰ - som blev bekræftet af den italienske regering som svar på foranstaltningerne til sagens tilrettelæggelse - var det tilfældet for det første for Siciliens regionallov nr. 5/1993⁴¹, som godkendte udgifter på 10 mia. ITL (ca. 5 mio. EUR) og blev godkendt ved beslutning af 2. april 1993⁴², og for det

37 – Jf. punkt 45 ovenfor.

38 – Omregningen til euro er beregnet af Kommissionen i beslutningen af 2002 (jf. s. 4 deri).

39 – Det samme gælder, selv om der tages hensyn til den mulighed, der er nævnt i beslutningen af 2002 (jf. s. 4 deri), for, at der kan ydes supplerende støtte på 17 637 516 000 ITL for 1996 (ca. 9 109 017 EUR) og på 19 898 146 000 ITL (ca. 10 276 535 EUR) for 1997.

40 – Jf. s. 3 og fodnote 2 i beslutningen af 2002.

41 – Legge Regione Sicilia 5 gennaio 1993, n. 5 – Rifinanziamento dell'articolo 1 della legge regionale 5 giugno 1989, n. 12 relativa a »Interventi per favorire il risanamento ed il reintegro degli allevamenti zootecnici colpiti dalla tubercolosi, dalla brucellosi e da altre malattie infettive e diffusive e contributi alle associazioni degli allevatori« (Siciliens regionallov nr. 5 af 5.1.1993 om omfinansiering af artikel 1 i [Siciliens regionallov nr. 12/1989]) (herefter »Siciliens regionallov nr. 5/1993). Artikel 1, stk. 1, i Siciliens regionallov nr. 5/1993 bestemmer, at »ved forfølgelse af formålene i artikel 1 i [Siciliens regionallov nr. 12/1989] godkendes udgifter på 9 000 mio. ITL for regnskabsåret 1992 og 1 000 mio. ITL for regnskabsåret 1993 for ydelse af den godtgørelse, der skal betales til ejere af dyr, der blev slagtet i 1990, 1991 og 1992, fordi de var ramt af tuberkulose, brucellose eller andre smitsomme sygdomme, og til betaling af honorarer til de praktiserende dyrlæger, der deltog i saneringsaktiviteterne«.

42 – Kommissionens beslutning af 2.4.1993 om statsstøtte nr. 125/93 – Italien (Sicilien) – Ændring af en bestående støtte (nr. 149/89) ved en omfinansiering. Sanering af sygdomsramte kvæg og får (EFT 1993, C 183, s. 7). Omregningen til euro er taget fra denne beslutning.

andet for Siciliens regionallov nr. 28/1995⁴³, som godkendte udgifter på 16 mia. ITL (ca. 9,7 mio. EUR) og blev godkendt ved beslutning af 15. september 1995⁴⁴. Det støtter min konklusion om, at artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005, som andre finansieringsforanstaltninger, udgør ny støtte, der skal anmeldes til Kommissionen inden gennemførelsen.

56. Jeg bemærker desuden, at artikel 1 i Siciliens regionallov nr. 12/1989, der synes at være den materielle regel, der ligger til grund for den omtvistede godtgørelse⁴⁵, selv var genstand for en beslutning fra Kommissionen om ikke at gøre indsigelse (herefter »beslutningen af 1989«)⁴⁶. Henset hertil understreger jeg, at spørgsmålet om, hvorvidt artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 skal anses for at være en ændring af rent formel eller administrativ art af eksisterende støtte, skal vurderes med hensyn til beslutningen af 2002 og ikke beslutningen af 1989. Det skyldes, at ændringen navnlig vedrører det budget, der er afsat til den godkendte støtteordning, og som blev forøget flere gange, senest ved godkendelsen i kraft af beslutningen af 2002.

57. Jeg konkluderer, at en national foranstaltning som artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005, der alene har til formål at øge det budget, der er afsat til en godkendt støtteordning, og at fastsætte en forlængelse med seks år af denne ordning, udgør en ændring af eksisterende støtte som omhandlet i artikel 1, litra c), i forordning nr. 659/1999, medmindre denne forøgelse er lavere end den tærskel på 20%, der er fastsat i artikel 4, stk. 1, andet punktum, i forordning nr. 794/2004, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

58. Det følger heraf, at artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 skulle have været anmeldt til og godkendt af Kommissionen, inden den blev gennemført, i overensstemmelse med artikel 108, stk. 3, TEUF.

59. Det er ubestridt, at artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 ikke er blevet anmeldt til Kommissionen.

60. Som nævnt i punkt 27 ovenfor ville artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 imidlertid have været fritaget for anmeldelsespligten, hvis den, som den italienske regering har gjort gældende, var omfattet af gruppefritagelsen i henhold til forordning nr. 702/2014, eller hvis, som Kommissionen har anført, den havde udgjort de minimis-støtte som omhandlet i forordning nr. 1408/2013. Jeg vil nu undersøge, om dette er tilfældet.

43 – Legge Regione Sicilia 4 aprile 1995, n. 28 – Norme per favorire il risanamento e il reintegro degli allevamenti zootecnici colpiti da malattie infettive. Istituzione dell'anagrafe zootecnica. Norme per l'Ente di sviluppo agricolo e per il settore agricolo. Modifiche alla legge regionale 25 marzo 1986, n. 13 (Siciliens regionallov nr. 28 af 4.4.1995 om foranstaltninger til fremme af sanering og genoprettelse af husdyrbrug, der er ramt af smitsomme sygdomme, oprettelse af et register over besætninger, om fastsættelse af foranstaltninger til fordel for agenturet for udvikling af landbruget og for landbrugssektoren og om ændring af regionallov nr. 13 af 25.3.1986) (herefter »Siciliens regionallov nr. 28/1995«). Artikel 1, stk. 1, i Siciliens regionallov nr. 28/1995 bestemmer, at »med henblik på de formål, der er fastsat i artikel 1 i [Siciliens regionallov nr. 12/1989], godkendes udgifter på 16 000 mio. ITL for regnskabsåret 1995 for ydelse af den godtgørelse, der skal betales til ejere af dyr, der slagtes eller skal slagtes i 1993, 1994 og 1995, da de er ramt af tuberkulose, brucellose eller andre smitsomme sygdomme, samt for tildeling af honorarer til de praktiserende dyrlæger, der har deltaget i saneringsaktiviteterne«.

44 – Kommissionens beslutning af 15.9.1995 om statsstøtte N 485/A/95 – Italien (Sicilien) – Artikel 1, 2 og 8 i regionallov nr. 28/95 (EFT 1997, C 216, s. 26). Omregningen til euro er taget fra denne beslutning.

45 – Som nævnt i punkt 45 og 53 ovenfor henviser artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 og artikel 11 i Siciliens regionallov nr. 40/1997 udtrykkeligt til artikel 1 i Siciliens regionallov nr. 12/1989, men de ændrer hverken retten til godtgørelse eller godtgørelsens karakteristika (som fastsat i artikel 1 i Siciliens regionallov nr. 12/1989).

46 – Kommissionens beslutning af 14.7.1989 om statsstøtte N 149/89 – Italien (Sicilien) – Foranstaltninger til forbedring af besætninger med tuberkulose og brucellose (jf. Kommissionens nittende beretning om konkurrencepolitikken, offentliggjort i 1990, s. 297).

2. Er artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 fritaget for anmeldelsespligten i henhold til forordning nr. 702/2014 eller forordning nr. 1408/2013?

61. Jeg bemærker, at den italienske regering i sine skriftlige indlæg har anført, at artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 er omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 702/2014. Efter dens opfattelse finder denne forordning anvendelse *ratione temporis* på den foreliggende sag på grund af dens artikel 51, og som nævnt i punkt 29 ovenfor opfylder artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 betingelserne i artikel 26 i forordning nr. 702/2014.

62. Som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse har Domstolen spurgt de berørte parter, der er omhandlet i artikel 23 i statuten for Domstolen, om forordning nr. 702/2014 fandt anvendelse *ratione temporis* på den foreliggende sag, og om artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 opfyldte betingelserne i denne forordnings artikel 26.

63. ASPC har som svar på disse spørgsmål gjort gældende, at artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 falder uden for anvendelsesområdet for forordning nr. 702/2014, således som det er defineret i dens artikel 1. Under alle omstændigheder opfyldte denne regionale lovgivning ikke betingelserne i artikel 26 i forordning nr. 702/2014.

64. Den italienske regering har gentaget sit standpunkt som sammenfattet i punkt 61 ovenfor.

65. Kommissionen har gjort gældende, at forordning nr. 702/2014 fandt anvendelse *ratione temporis*, men at det var usandsynligt, at artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 opfyldte betingelserne i denne forordnings artikel 26.

66. Henset til de begrænsede oplysninger i sagsakterne er jeg ikke i stand til at afgøre, om betingelserne i forordning nr. 702/2014 er opfyldt i den foreliggende sag. Ikke desto mindre vil jeg forsøge at yde en vis vejledning til den forelæggende ret.

67. For det første synes forordning nr. 702/2014, således som den italienske regering og Kommissionen har gjort gældende, at finde anvendelse *ratione temporis* på den foreliggende sag.

68. Forordning nr. 702/2014 trådte i kraft den 1. juli 2014⁴⁷, dvs. sandsynligvis⁴⁸ efter, at den omtvistede godtgørelse var blevet udbetalt til AU⁴⁹.

69. I artikel 51, stk. 1, i forordning nr. 702/2014 anføres det imidlertid, at den finder anvendelse på »individuel støtte, der er ydet inden [dens] ikrafttrædelse«, forudsat at denne individuelle støtte opfylder betingelserne i denne forordning.

47 – Jf. artikel 52 i forordning nr. 702/2014.

48 – Det fremgår ikke af sagsakterne, nøjagtigt hvornår godtgørelsen blev udbetalt til AU – og heller ikke, som Kommissionen har anført, om den overhovedet blev udbetalt. Jeg antager imidlertid for argumentets skyld, at denne godtgørelse er blevet udbetalt til AU, eftersom AU i mangel af en sådan udbetaling ikke ville være blevet tildelt nogen statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Det følger således af retspraksis, at i *tilfælde af en flerårig ordning* som artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 skal støtten anses for først at være ydet til støttemodtageren på det tidspunkt, hvor støttemodtageren faktisk modtager den – i modsætning til datoen for vedtagelsen af den flerårige støtteordning (jf. dom af 8.12.2011, France Télécom mod Kommissionen, C-81/10 P, EU:C:2011:811, præmis 82, kendelse af 5.10.2016, Diputación Foral de Bizkaia mod Kommissionen, C-426/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:757, præmis 29 og 30, dom af 28.10.2020, INAIL, C-608/19, EU:C:2020:865, præmis 34, og af 29.11.2018, ARFEA mod Kommissionen, T-720/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:853, præmis 171-187).

49 – Den omtvistede godtgørelse kan være blevet udbetalt til AU tidligst i 2008, eftersom Giudice unico del Tribunale di Catania (enedommeren ved retten i Catania) gav AU medhold i AU's søgsmål med påstand om, at ASPC tilpligtes at betale den omtvistede godtgørelse (jf. punkt 8 ovenfor).

70. Med forbehold for opfyldelsen af sådanne betingelser, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, finder denne forordning derfor anvendelse på den foreliggende sag⁵⁰.

71. For det andet bemærkes det, at i henhold til artikel 3 i forordning nr. 702/2014 er individuel støtte, der ydes i henhold til støtteordninger, forenelig med det indre marked og fritaget for anmeldelsespligten i artikel 108, stk. 3, TEUF, når støtten opfylder alle betingelserne i denne forordnings kapitel I samt de specifikke betingelser for de relevante støttekategorier i denne forordnings kapitel III.

72. Hvad angår de betingelser, der er fastsat i kapitel I i forordning nr. 702/2014, bemærker jeg navnlig, at ingen af de anmeldelsestærskler, der er anført i denne forordnings artikel 4, synes at finde anvendelse, at den omtvistede godtgørelse opfylder kravet om gennemsigthed, for så vidt som den består i et tilskud [jf. artikel 5, stk. 2, litra a)], og, for så vidt som den har til formål at erstatte den skade, som ejere af slagtede dyr har lidt, at der ikke kræves bevis for tilskyndelsesvirkning [jf. artikel 6, stk. 5, litra d)].

73. For så vidt angår de betingelser, der er fastsat i kapitel III i forordning nr. 702/2014, er den pågældende støttekategori den, der er defineret i artikel 26, som bl.a. vedrører støtte til omkostningerne ved forebyggelse, bekæmpelse og udryddelse af dyresygdomme og støtte til kompensation for skader forårsaget af disse sygdomme.

74. For det første har den italienske regering henset hertil gjort gældende, at artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 indgår i et nationalt program til forebyggelse, bekæmpelse eller udryddelse af de pågældende dyresygdomme, således som det kræves i henhold til artikel 26, stk. 2, i forordning nr. 702/2014. Jeg bemærker, at artikel 1 i Siciliens regionallov nr. 12/1989, beslutningen af 2002 og ASPC's svar på Domstolens skriftlige spørgsmål henviser til en anden godtgørelse, der er fastsat i national – og ikke regional – lovgivning, og som supplerer den omtvistede godtgørelse⁵¹.

75. For det andet nævnes dyresygdomme, for hvilke der ydes godtgørelse i henhold til artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005, dvs. tuberkulose og leukose (for kvæg) og brucellose (for så vidt angår kvæg, får og geder), på den liste over dyresygdomme, der er udarbejdet af Verdensorganisationen for Dyresundhed⁵², således som det kræves i artikel 26, stk. 4, i forordning nr. 702/2014.

76. For det tredje har Kommissionen anført, at betingelsen i artikel 26, stk. 6, i forordning nr. 702/2014, hvorefter støtten skal udbetales inden for en frist på fire år efter, at de omkostninger eller det tab, som dyresygdommen har forårsaget, opstod, ikke er opfyldt i den foreliggende sag. Jeg bemærker i denne henseende, at den omtvistede godtgørelse sandsynligvis tidligst blev udbetalt til AU i 2008⁵³, og at den ifølge ASPC's skriftlige indlæg vedrører dyr, der blev slagtet fra 2003 og frem. Hvis dette er korrekt, kan mindst en del af den omtvistede godtgørelse være blevet udbetalt til AU i strid med artikel 26, stk. 6, i forordning nr. 702/2014. Dette tilkommer det ligeledes den forelæggende ret at efterprøve.

50 – Jf. analogt dom af 14.11.2019, Dilly's Wellnesshotel (C-585/17, EU:C:2019:969, præmis 76 og 77). Denne dom vedrører artikel 58, stk. 1, i Kommissionens forordning (EU) nr. 651/2014 af 17.6.2014 om visse former for støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og artikel 108 (EUT 2014, L 187, s. 1), hvori det i lighed med artikel 51, stk. 1, i forordning nr. 702/2014 præciseres, at »[d]enne forordning finder anvendelse på individuel støtte, der ydes inden dens ikrafttrædelse, hvis støtten opfylder alle denne forordnings betingelser [...]«.

51 – Navnlig henvises der i artikel 1 i Siciliens regionallov nr. 12/1989 til legge 9 giugno 1964, n. 615 – Bonifica sanitaria degli allevamenti dalla tubercolosis e dalla brucellosis (lov nr. 615 af 9.6.1964 om sanering af besætninger, der er ramt af tuberkulose og brucellose), hvortil ASPC ligeledes har henvist.

52 – Denne liste findes på Verdensorganisationen for Dyresundheds websted.

53 – Jf. fodnote 49 ovenfor.

77. For det fjerde har ASPC gjort gældende, at den omtvistede godtgørelse ikke opfylder betingelsen i artikel 26, stk. 7 og 8, i forordning nr. 702/2014, for så vidt som den i stedet for at dække de støtteberettigede omkostninger, der er anført i disse bestemmelser, udelukkende har til formål at yde avlerne erstatning for de lidte skader. Endvidere er ASPC af den opfattelse, at beregningen af den omtvistede godtgørelse på grundlag af dyrenes art, køn og alder ikke opfylder betingelsen i samme forordnings artikel 26, stk. 9, der bestemmer, at beregningen skal udføres på grundlag af markedsværdien af de dyr, der er slagtet.

78. ASPC's argumentation er efter min opfattelse ikke overbevisende. Uanset den italienske regerings udsagn om, at den omtvistede godtgørelse kan være både præventiv og kompenserende, bemærker jeg, at en støtte som omhandlet i artikel 26 i forordning nr. 702/2014 alene kan have til formål at kompensere avlerne for slagtning af dyr. Det skyldes, at denne bestemmelse i henhold til stk. 1 ikke alene omfatter støtte til små og mellemstore virksomheder »til omkostningerne ved forebyggelse, bekæmpelse og udryddelse« af dyresygdomme, men også støtte »til disse producenter *som compensation* for tab forårsaget af dyresygdomme»⁵⁴. Desuden forekommer det mig, at stk. 7, 8 og 9 i artikel 26 i forordning nr. 702/2014 finder anvendelse på forskellige foranstaltninger. Mens artikel 26, stk. 7, vedrører »forebyggende foranstaltninger«, vedrører artikel 26, stk. 8, »bekæmpelses- og udryddelsesforanstaltninger«, og artikel 26, stk. 9, vedrører »støtte, der skal kompensere for skader forårsaget af dyresygdomme«. Hvis artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 derfor, således som ASPC har gjort gældende, alene havde til formål at kompensere avlere for slagtning af dyr, skal den godtgørelse, der ydes på grundlag af en sådan lovgivning, beregnes i overensstemmelse med artikel 26, stk. 9, i forordning nr. 702/2014, dvs. »markedsværdien af de dyr, der er slagtet« og »indkomsttabet« forbundet hermed. I så fald kan der ikke tages hensyn til de støtteberettigede omkostninger, der fremgår af artikel 26, stk. 7 og 8, idet disse stykker finder anvendelse på andre former for støtteforanstaltninger. Endelig kan jeg ikke se, hvorfor de slagtede dyrs art, køn og alder, således som ASPC har gjort gældende, ikke skal anses for faktorer, der er relevante for fastsættelsen af deres markedsværdi.

79. For det femte skal den forelæggende ret efterprøve, om der, således som ASPC har anført, ikke formelt er blevet anerkendt et udbrud, som det kræves i henhold til artikel 26, stk. 10, i forordning nr. 702/2014.

80. For det sjette bemærker jeg, at Kommissionen i beslutningen af 2002 har udvist samarbejdsvilje for så vidt angår det krav, der er fastsat i artikel 26, stk. 13, i forordning nr. 702/2014⁵⁵, hvorefter støtten i henhold til artikel 26 »og alle andre betalinger modtaget af støttemodtageren«, er begrænset til 100% af de støtteberettigede omkostninger (i den foreliggende sag 100% af markedsværdien og det hermed forbundne indkomsttab). Som nævnt i punkt 46 ovenfor medgav Kommissionen i denne beslutning af hensyn til administrativ forenkling, at der i individuelle tilfælde kan forekomme en vis grad af overkompensering.

81. Såfremt den forelæggende ret således finder, at de betingelser, der fremgår af kapitel I og artikel 26 i forordning nr. 702/2014, er opfyldt i den foreliggende sag, følger det heraf, at de italienske myndigheder ikke har tilsidesat artikel 108, stk. 3, TEUF ved ikke at have anmeldt artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005, inden den blev gennemført.

⁵⁴ – Min fremhævelse.

⁵⁵ – Snarere med hensyn til det tilsvarende krav i afsnit 11.4.5 i EF-rammebestemmelserne om statsstøtte i landbrugssektoren (jf. fodnote 34 ovenfor), eftersom forordning nr. 702/2014 ikke var vedtaget, da beslutningen af 2002 blev truffet.

82. Hvis den forelæggende ret derimod, navnlig i lyset af punkt 76 ovenfor, finder, at disse betingelser ikke er opfyldt, er denne lovgivning blevet gennemført i strid med artikel 108, stk. 3, TEUF. Som nævnt i punkt 60 ovenfor ville artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 i dette tilfælde alligevel være blevet gennemført i overensstemmelse med denne bestemmelse, hvis den, som Kommissionen har anført i sit svar på Domstolens spørgsmål, udgør en de minimis-støtte som omhandlet i forordning nr. 1408/2013.

83. Henset hertil bemærker jeg, at selv om den forordning trådte i kraft den 1. januar 2014⁵⁶, synes den ikke desto mindre at finde anvendelse ratione temporis i kraft af dens artikel 7, stk. 1. I denne bestemmelse anføres det, som i artikel 51, stk. 1, i forordning nr. 702/2014, at forordning nr. 1408/2013 »finder anvendelse på støtte, der er ydet inden dens ikrafttræden, hvis støtten opfylder alle betingelserne [deri]«. I denne henseende kan argumentationen vedrørende forordning nr. 702/2014 ligeledes påberåbes for så vidt angår forordning nr. 1408/2013⁵⁷.

84. I henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1408/2013 anses støtteforanstaltninger, »der opfylder betingelserne i [forordningen], for ikke at opfylde alle kriterierne i [artikel 107, stk. 1, TEUF] og er derfor fritaget fra underretningspligten i [artikel 108, stk. 3, TEUF]«.

85. Den godtgørelse, der er tildelt AU, dvs. 11 930,08 EUR, overstiger ikke de minimis-loftet i artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1408/2013 (såfremt det antages, at AU i en periode på tre regnskabsår ikke blev tildelt yderligere støtte, der i kombination med den ovennævnte støtte ville overstige de minimis-loftet). Det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, om den samlede de minimis-støtte, der er tildelt landbrugsbedrifter i Italien, ikke overstiger det nationale loft, der er fastsat i denne forordnings artikel 3, stk. 3, og bilaget til denne forordning.

86. Jeg konkluderer, at en national foranstaltning såsom artikel 25, stk. 16, i Siciliens regionallov nr. 19/2005 kan fritages for anmeldelsespligten i artikel 108, stk. 3, TEUF, for så vidt som den opfylder betingelserne i kapitel I og artikel 26 i forordning nr. 702/2014, navnlig betingelsen i denne forordnings artikel 26, stk. 6, om, at støtten udbetales inden for fire år fra det tidspunkt, hvor de omkostninger eller det tab, som dyresygdommen forårsagede, opstod, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve. En sådan foranstaltning kan ligeledes fritages for anmeldelsespligten, hvis den opfylder betingelserne i forordning nr. 1408/2013, hvilket det ligeledes tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

IV. Forslag til afgørelse

87. På baggrund af det ovenstående foreslår jeg Domstolen at besvare det andet spørgsmål, der er forelagt af Corte suprema di cassazione (kassationsdomstol, Italien), således:

»1) En national foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, hvis eneste formål er at øge det budget, der er afsat til en godkendt støtteordning, og at give mulighed for at forlænge ordningen med seks år, udgør en ændring af eksisterende støtte som omhandlet i artikel 1, litra c), i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af [artikel 108 TEUF], medmindre denne forøgelse er lavere end den tærskel på 20%, der er fastsat i artikel 4, stk. 1, andet punktum, i Kommissionens forordning (EF) nr. 794/2004 af 21. april 2004 om gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelse af [artikel 108 TEUF], hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

⁵⁶ – Jf. artikel 8 i forordning nr. 1408/2013.

⁵⁷ – Jf. punkt 67-69 ovenfor.

- 2) En sådan foranstaltning kan fritages for den anmeldelsespligt, der er fastsat i artikel 108, stk. 3, TEUF, for så vidt som den opfylder betingelserne i kapitel I og artikel 26 i Kommissionens forordning (EU) nr. 702/2014 af 25. juni 2014 om forenelighed med det indre marked efter artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde af visse kategorier af støtte i landbrugs- og skovbrugssektoren og i landdistrikter, navnlig betingelsen i denne forordnings artikel 26, stk. 6, om, at støtten udbetales inden for fire år fra den dato, hvor de omkostninger eller den skade, som er forårsaget af dyresygdommen, opstod, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve. Denne foranstaltning kan ligeledes fritages for anmeldelsespligten, hvis den opfylder betingelserne i Kommissionens forordning (EU) nr. 1408/2013 af 18. december 2013 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på de minimis-støtte i landbrugssektoren, hvilket det ligeledes tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.«